BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY L ■ NÚM. 27 | 4 de juliol de 2021 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

PARAULES DE VIDA

El fruit de l'Esperit (I)

La reflexió sobre la vida en l'Esperit que s'ha anat configurant al llarg de la història en la tradició cristiana, no es limita als set dons que hem explicat les últimes setmanes, sinó que s'ha enriquit també aprofundint sobre el que sant Pau denomina el «fruit» de l'Esperit Sant. No estem davant dos temes que no tenen cap relació entre ells: la teologia dels dons expressa la transformació interior que la Gràcia de Déu realitza en el creient per a configurar-lo amb Crist. Els fruits de l'Esperit, en canvi, són la manifestació externa d'aquesta transformació. Un gran teòleg del segle passat ho va expressar amb aquestes paraules: «la imatge està presa de la vida vegetal. Els fruits és el que es recull al final de les branques, provinents d'una saba vigorosa, i amb els quals ens delectem, és el que recol·lectem d'un camp sembrat i cultivat».

Aquesta temàtica té el seu origen en la carta als Gàlates, on sant Pau enumera una sèrie d'actituds que constitueixen la manifestació perceptible d'una existència conduïda per l'Esperit: «El fruit de l'Esperit és: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa, domini d'un mateix» (*Ga* 5,22-23). En altres cartes, encara que no empre l'expressió «fruit de l'Esperit», trobem llistes d'actituds que són també signe de l'acció interior de la Gràcia en el creient i que, per tant, es refereixen a la mateixa realitat: «els fruits de la llum són bondat, justícia i veritat» (*Ef* 5,9); «Tu, home de Déu… busca el bé, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la dolcesa» (*1Tim* 6,11); «El Regne de Déu és justícia, pau i el goig en l'Esperit Sant» (*Rm* 14, 17; cf. 15,13); «constants en l'honestedat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit; la veritat que anunciem i el poder de Déu» (*2Co* 6,6-7).

En el Sermó de la Muntanya, el Senyor ens va donar un criteri per a examinar-nos a nosaltres mateixos i discernir si som deixebles seus de veritat: «Pels seus fruits els coneixereu… tot arbre bo dona fruits bons, i l'arbre dolent dona fruits dolents. Un arbre bo no pot donar fruits roïns, ni un arbre danyat donar fruits bons… Així, doncs, pels seus fruits els coneixereu» (*Mt* 7, 16-20). Els fruits als quals es refereix no són el ràpid èxit pastoral, ni una posició privilegiada dels cristians en el món, sinó aquestes actituds que són expressió d'una autèntica vida cristiana, que pot aportar quelcom nou al nostre món.

Encara que originalment la carta als Gàlates empra l'expressió «el fruit de l'Esperit» (en singular), en moltes traduccions i en obres d'espiritualitat es parla de «els fruits de l'Esperit». Les dues expressions tenen quelcom de vertader: si parlem dels fruits de l'Esperit estem indicant que la vida cristiana no es redueix a una única actitud, sinó que és un conjunt de disposicions interiors que engloben totes les dimensions de l'existència. En expressar-ho en singular estem dient que totes elles provenen d'una mateixa font (l'Esperit Sant) i que estan tan interconnectades que no poden donar-se unes sense les altres: no hi ha amor autèntic, per exemple, si no es viu amb alegria o si no és pacient o bondadós.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL TRANSHUMANISME
Un mosaic complex (I)

És difícil establir els contorns d'un moviment multipolar com el transhumanisme.

El transhumanisme, com l'humanisme, té múltiples expressions, es diu de moltes maneres. Com passa amb altres corrents filosòfics, el marxisme, el feminisme o l'existencialisme, seria més adequat i més rigorós, presentar-los en plural: marxismes, feminismes i existencialismes, perquè, al capdavall, sota la mateixa denominació s'hi aixopluguen autors i corrents que són molt distints entre si i que resulta excessivament artificiós i forçat posar-los sota el mateix paraigües conceptual. El mateix ocorre amb el transhumanisme quan hom s'hi atansa amb cura i distingeix les propostes que naveguen dins del mateix magma.

Aquest moviment és com una gran xarxa, més o menys activa, més o menys densa, descomposta en diferents subconjunts ideològics. Persones de diferent nivell social, de professions i de cultures distintes en formen part.

En sentit estricte, el transhumanisme neix a Califòrnia, allí on Gregory Bateson (1904-1980), pare de la cibercultura, va conduir les recerques vinculant la cibernètica a les ciències socials.

El moviment es troba, essencialment, desenvolupat en alguns dels països més industrialitzats del planeta, encara que Sillicon Valley és un dels pols d'irradiació intel·lectual. A dia d'avui, tant la Xina, com el Japó, l'Índia i el mateix continent africà, han reaccionat molt feblement a aquest moviment. Els països anglosaxons, sobretot els Estats Units d'Amèrica, el Regne Unit i els països de la Commonwealth són els més actius. En l'Europa continental, tret de França i algun altre país, el transhumanisme, en canvi, és relegat a una pila de fantasmes infantils sense perill.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

El fruto del Espíritu (I)

La reflexión sobre la vida en el Espíritu que se ha ido configurando a lo largo de la historia en la tradición cristiana, no se limita a los siete dones que hemos explicado las últimas semanas, sino que se ha enriquecido también profundizando sobre lo que san Pablo denomina el «fruto» del Espíritu Santo. No estamos ante dos temas que no tienen ninguna relación entre ellos: la teología de los dones expresa la trasformación interior que la Gracia de Dios realiza en el creyente para configurarlo con Cristo. Los frutos del Espíritu, en cambio, son la manifestación externa de esta trasformación. Un gran teólogo del siglo pasado lo expresó con estas palabras: «la imagen está tomada de la vida vegetal. Los frutos es lo que se recoge al final de las ramas, provenientes de una savia vigorosa, y con los que nos deleitamos, es lo que recolectamos de un campo sembrado y cultivado».

Esta temática tiene su origen en la carta a los Gálatas, donde san Pablo enumera una serie de actitudes que constituyen la manifestación perceptible de una existencia conducida por el Espíritu: «El fruto del Espíritu es: amor, alegría, paz, paciencia, afabilidad, bondad, lealtad, modestia, dominio de sí» (*Ga* 5,22-23). En otras cartas, aunque no emplee la expresión «fruto del Espíritu», encontramos listas de actitudes que son también signo de la acción interior de la Gracia en el creyente y que, por tanto, se refieren a la misma realidad: «toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz» (*Ef* 5,9); «Tú, hombre de Dios… busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre» (*1Tim* 6,11); «El Reino de Dios es justicia, paz y alegría en el Espíritu Santo» (*Rm* 14,17; cf. 15,13); «procedemos con limpieza, ciencia, paciencia y amabilidad; con el Espíritu Santo y con amor sincero; con palabras verdaderas y la fuerza de Dios» (*2Co* 6,6-7).

En el Sermón de la Montaña, el Señor nos dio un criterio para examinarnos a nosotros mismos y discernir si somos discípulos suyos de verdad: «Por sus frutos los conoceréis… todo árbol sano da frutos buenos; pero un árbol dañado da frutos malos. Un árbol sano no puede dar frutos malos, ni un árbol dañado dar frutos buenos… Es decir, que por sus frutos los conoceréis» (*Mt* 7,16-20). Los frutos a los que se refiere no son el rápido éxito pastoral, ni una posición privilegiada de los cristianos en el mundo, sino estas actitudes que son expresión de una auténtica vida cristiana, que puede aportar algo nuevo a nuestro mundo.

Aunque originalmente la carta a los Gálatas emplea la expresión «el fruto del Espíritu» (en singular), en muchas traducciones y en obras de espiritualidad se habla de «los frutos del Espíritu». Las dos expresiones tienen algo de verdadero: si hablamos de los frutos del Espíritu estamos indicando que la vida cristiana no se reduce a una única actitud, sino que es un conjunto de disposiciones interiores que engloban todas las dimensiones de la existencia. Al expresarlo en singular estamos diciendo que todas ellas provienen de una misma fuente (el Espíritu Santo) y que están tan interconectadas que no pueden darse unas sin las otras: no hay amor auténtico, por ejemplo, si no se vive con alegría o si no es paciente o bondadoso.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Canonización de sacerdotes operarios

El 29 de septiembre de 2020, el santo padre Francisco autorizó a la Congregación para las Causas de los Santos a promulgar el decreto concerniente al martirio de los Siervos de Dios Francisco Cástor Sojo López, Millán Garde Serrano, Manuel Galcerá Videllet y Aquilino Pastor Cambero.

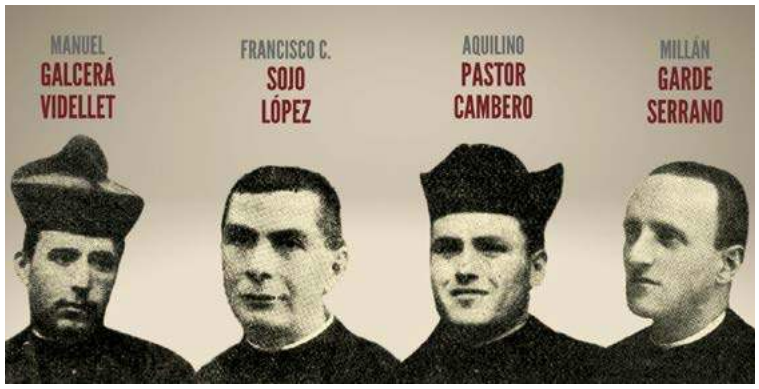

Con inmensa alegría se ha recibido la comunicación de la celebración de la beatificación el próximo día 30 de octubre en la Catedral de Santa María de Tortosa.

Con su beatificación se completa el grupo de los mártires de la Hermandad. Preparémonos para celebrar con intensidad este momento de gracia, que debemos vivir como una profunda experiencia espiritual que nos anime a seguir avanzando en la senda hacia la santificación.

Los mártires nos muestran el camino.

Rvdo. José Ayllón

Inauguració del saló parroquial de Sant Miquel-La Cava

El dia 5 de juny, el nostre Bisbe va inaugurar i beneir les obres de restauració del saló parroquial, que havia tancat l'any 2014 les seves portes per manca de seguretat pel seu estat.

L'any 2017 vam començar les obres amb l'ajuda de l'Ajuntament de Deltebre, la Diputació de Tarragona, la Fundació "La Caixa" i molts feligresos i feligreses que han col·laborat. Realment han estat uns anys de treball esperançat i d'esforç per tal que avui la Parròquia tingui vida, una vida que la donen les persones de la nostra comunitat i del nostre poble, sabent el que aquest saló representa per a tots!

Mn. Joan Guerola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No ens cansem mai de buscar a Crist ressuscitat, que dona la vida en abundància a quants el troben. Trobar a Crist significa descobrir la pau del cor» (5 d'abril).

@Pontifex: «En aquests mesos foscos de pandèmia sentim el Senyor ressuscitat que ens convida a començar de nou, a no perdre mai l'esperança» (6 d'abril).

@Pontifex: «Totes les persones, especialment les més fràgils, requereixen assistència. Només junts podem construir un món més just i més sa. Tots estem cridats a combatre la pandèmia, i les vacunes són una eina essencial en aquesta lluita» (7 d'abril).

@Pontifex: «La primera manera de resar per algú és parlar a Déu d'ell o d'ella. Si fem això amb freqüència, tots els dies, el nostre cor no es tanca, roman obert als germans. Resar pels altres és la primera manera d'estimar-los i ens porta a una proximitat concreta» (7 d'abril).

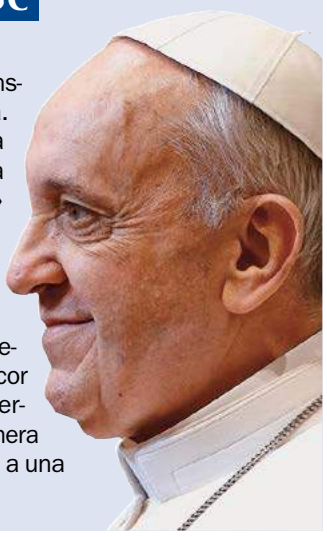

Càritas Diocesana presenta la Memòria social 2020

En un acte presidit pel Bisbe de Tortosa, Càritas Diocesana ha presentat la seva Memòria social corresponent al passat any 2020.

En un any de pandèmia, el seu director ha destacat l'immens treball dels prop de 630 voluntaris i 18 professionals amb què compta l'equip. Malgrat les dificultats, han fet possible mantenir el servei a les 34 Càritas en la mesura que la situació ho permetia.

També ha agraït la confiança dels més de 1.600 donants, que fan possible continuar amb la seva acció solidària i caritativa al servei de les persones més vulnerables, mitjançant els 26 projectes d'actuació en marxa.

S'han prestat prop de 60.000 serveis a 3.644 famílies. Una tercera part de les persones ateses són infants i adolescents menors de 17 anys. S'han destinat 1.600.000 € i s'han entregat 654.000 kg d'aliments. S'han multiplicat per 2,5 les ajudes al lloguer d'habitatges i s'han incrementat un 50% els recursos destinats a alimentació, higiene i neteja.

Pel que fa als ingressos, s'ha notat un increment de la solidaritat. Cal assenyalar les aportacions d'organismes d'Església (Bisbat, CEE, campanyes de Corpus, Dijous Sant, Nadal...). També els preveres de la diòcesi van destinar una part del seu sou a ajudes a vàries famílies de diferents poblacions.

El Sr. Bisbe es mostrà molt satisfet de la feina dels voluntaris i personal de tots els equips de Càritas; reiterà el seu agraïment a tots els donants; i destacà el compromís de la Subdelegació del Govern espanyol a Tarragona i de la Regió policial Terres de l'Ebre dels Mossos d'Esquadra, que en tot moment es van posar a disposició aportant material per als equips i poder seguir prestant serveis malgrat la Covid-19.

Càritas Diocesana de Tortosa

Solemnitat del Corpus Christi

El dia 6 de juny se celebrà a la Catedral la solemnitat del Cos i la Sang de Crist. Mons. Enrique Benavent presidí l'Eucaristia concelebrada per alguns membres del Capítol Catedral i dos sacerdots operaris diocesans. Els cants foren a càrrec de Mn. Víctor Cardona a l'orgue, i els dirigí Raül Martínez.

Al final s'exposà el Santíssim. Tot seguit s'inicià la processó, en la que només van participar-hi el Sr. Bisbe, els sacerdots concelebrants i la Sra. Alcaldessa de la ciutat. Els fidels ens vam quedar als nostres llocs. Per una nau lateral arribà la processó fins al davant de la porta principal on hi havia preparada una catifa de flors i una tauleta per deixar la custòdia. El bisbe Enrique va fer una estona de pregària demanant per diferents intencions, entre altres per la pandèmia, que tants sofriments ha portat i encara porta a la humanitat. Tot seguit i per la nau central s'adreçà la processó fins a l'altar major, on el Sr. Bisbe ens donà la benedicció amb el Santíssim.

Ens vam acomiadar amb el desig d'estimar més cada dia l'Eucaristia i, com a fruit d'aquest amor, sentir-nos més germans dels més pobres i necessitats.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

Del 5 al 9 de juliol, Tortosa, Parròquia Mare de Déu dels Àngels, exercicis espirituals per al clergat.

* *Aquest acte pot canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. **Dimarts** [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. **Dimecres** [Gn 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. *Urgell:* ☐ Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. **Dijous** [Gn 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Sl 104 / Mt 10,7-15]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Aquila i Priscil·la, esposos i mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. **Divendres** [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Mare de Déu Reina de la Pau; sants Agustí Zhao Rong, prev. i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoric Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. **Dissabte** [Gn 49,29-32;50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. **Diumenge vinent,** XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / Sl 84 / Ef 1,3-14 (o bé, més breu: 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Benet (†547), abat patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

Diumenge XIV de durant l'any (B)

Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meva gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan soc feble és quan soc realment fort.

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

Lectura de la profecía de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor". Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos».

Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 12,7-10)

Hermanos:
Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanás que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia: la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.

COMENTARI

«Han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells»

La incredulitat és sempre un misteri. Però és també una constant en la història dels homes, de l'Antic i del Nou Testament. Ho veiem clarament a la primera lectura. *T'envio a un poble de rebels que s'ha alçat contra mi. No han deixat mai de ser-me infidels*. Però Déu vol fer sentir sempre la seva veu, que hi hagi constància del seu amor al poble: *T'envio a aquests fills de cara endurida de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten* (la missió del profeta, no deixa de ser molt dura), *tu digue'ls: Ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.*

A l'evangeli trobem també al incredulitat, en aquest cas, dels habitants del mateix poble de Jesús. El mateix Jesús ho constata: *Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.* Però no deixa de ser un misteri aquesta incredulitat: *El sorprenia que no el volguessin creure*. Quina és la raó de la incredulitat? Doncs, la senzillesa, la «normalitat» de Jesús; que el coneixien molt bé i des de petit; que era un del seu poble; que saben molt bé qui són els seus pares i tots els seus parents... Com gosa ara presentar-se com a mestre; ple de saviesa? Com pot ser que faci miracles? És la migradesa de la nostra capacitat d'entendre que Déu pot actuar quan vulgui i a través de qui vulgui, que no ha de seguir els nostres estàndards, i actuar com nosaltres creiem que hauria d'actuar. En el fons és l'escàndol de l'encarnació: Ens costa acceptar la presència de Déu en la petitesa de la nostra humanitat, en la persona de Jesús, en la «senzillesa» d'un veí més del poble. Voldríem ser dictadors fins i tot amb Déu: Has d'actuar com pensem nosaltres! En aquesta línia d'humilitat Pau ens diu: *Estic content de gloriar-me en les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist*. Fins i tot afirma: *M'agrada ser feble i veure'm, ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist.* Els camins de Déu són molt diferents dels nostres: ell es manifesta en la petitesa.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.